

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: **Polónyi Géza meghalt**

Forrás:

Szózat

Bp.
(Hely)

1920. 7/3
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Polónyi Géza

Idő

"1920"

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Polónyi Géza meghalt

Polónyi Géza vasárnap reggel rövid szenvedés után hetvenkétéves korában meghalt. Egyike volt közéletünk legismertebb és legkarakterisztikusabb alakjainak, akinek élete és szereplése szoros kapcsolatban állott Magyarország utolsó négy évtizedének történelmével. Ama régivágású emberek közé tartozott, akiknek a politika volt a mindennapi kenyere s az élet legaprólékosabb megnyilvánulását is csak a politika szemüvegén át látták. Hosszu közszereplésének vonalán gyors emelkedések és hirtelen súlyedések láthatók, a politika emelte a legmagasabb polerára s a politika döntötte le a dicsőség piedesztáljáról, hogy a változott viszonyok folytán ugyancsak a politika szárnyain ismét a magasba emelkedjek. A politikai fegyverek felhasználásában nem volt nagyon válogató és gyakran megtörtént, hogy valamely kérdés ellen tíz érvek egész hadseregét vonultatta föl, hogy rövid idő múlva ugyanazon kérdés mellett szálljon síkra a meggyőződés megdönthetetleneknek látszó érveivel. Erre csak olyan ember volt képes, aki olyan rengeteg tudással rendelkezett, mint Polónyi Géza. Óriási tudását és politikai fölkészültségét barátai és ellenségei is bámulták. Ellenségei mindig a legnagyobbak közül kerültek ki s ez bizonyítja legjobban az ő kvalitásait. A kiskaliberű politikusokkal nem foglalkozott, csak eszközeinek használta őket messzebbmenő céljai részére.

Ha markáns alakja a parlament szélsőbal padsoraiban szólásra jelentkezett, hamarosan megteltek a padsorok. Öblös hangja betöltötte a hatalmas márványtermet s jellegzetes hangsúlyozása különös színt adott beszédének. Mindig tudott valami érdekeset mondani, még akkor is, ha történetesen — nem is volt igazán.

Nagy, mindent felölelő politikai tudása mellett sem volt alköztő politikus, mert mélyenszántó politikai gondolatait felörölték azok a parlamenti harcok, amelyeknek harminc észéndeig központjában állott. A politikusok csudálták a tudását, de nem hitték neki; sokat tanultak tőle, de nem vallották mesterüknek.

Intranszigenz magyar volt s hullámozó politikai pályafutása ellenére soha egy percre sem tért le az *Irányi Dániel*ek, a *Mocsányak* függetlenségi politikájáról. Erős harcosa volt a keresztény és nemzeti Magyarországnak s tán éppen e harcai miatt támadtak ellenségei a legkimélettenebb fegyverekkel.

Tragikuma volt, hogy az emberek nem hitték neki. Az áldatlan Károlyi-éra alatt egy ízben fömjárta a miniszterelnöki palotában. Néhány politikus és újságíró körülvette őt s ő nem is titkolta meggyőződését.

— Fiain, — mondotta — ez a vég kezdete. Ez az út a bolsevizmus felé, mely tönkre fogja tenni ezt a szegény országot.

És ősz szakállán sűrűn peregtek végig könnyei.

Budapest tavaszi háziomdaja 1919.

De a politikusok még könnyeinek sem hitték. És most, hogy eltávozott az élek sorából, politikai életünknek egyik legmarkánsabb alakja tűnt el vele.

Polónyi Géza esüörtökön hazatérve Döbrentei hívatálából arról panaszkodott hozzátartozóinak, hogy a fületlen irodahelyiségben meghűlt. Erősen köhögött, láza keletkezett és régebbi keletű asztmája is győrlte. Háziorvosa brónhilitst konsulatát és nyomban agyba fektette. Állapota rövidesen javulni kezdett és szombaton már jól érezte magát. Este azonban ismét jelentkezett a láza s e pillanattól kezdve állandóan lázalmok győrlték. Utolsó óráiban sorra bucsuzott régi barátaitól, politikai fegyverlársaitól, a Közmunkák Tanács elnöki karától, ismerőseitől. Agóniája 5 órát tartott, míg azután vasárnap a hajnali órákban megváltotta szenvedéseitől a halál.

A gyász és részvelel impozáns megnyilatkozása között temették el ma délután Polónyi Gézát. A Döbrentei-terén lévő Közmunkák Tanácsának palotájában a díszteremben volt fölfalva a ravatal. A koszorúknak egész tömege borította a ravatalt. Hatalmas koszorút küldött a kormány, Budapest főváros, a Közmunkák Tanácsa és az érekeporsó telejére helyezték az elhunat családjának gyöngyvirágos koszorúját. A Sas-kör örökös díszelnökének, a Magyar Művelődési Club érdemes pártfogójának küldötte el-baherkoszorúját. A gyászszertartást dr. Auber mann Miklós, a helyvárosi templom plébánosa végezte nagy papi segédlettel. Szentpáli Antal, a Közmunkák Tanácsának alelnöke bucsuztatta először Polónyi Gézát és beszédében méltatlán az elhunat elnöknek a tanács élén kifejtett eredményes nagy munkásságát. Ezután Kászonyi Kramer Károly, a Sas-kör alelnöke mondott bu-

csübeszédet a belvárosi Sasok nevben. Majd dr. Pap József, a budapesti ügyvédi kamara elnöke méltatta Polónyi Géza érdemeit, az ügyvédség érdekében kifejtett tevékenységéért.

A gyászszertartáson megjelent Huszár Károly miniszterelnök, Beniczky Ödön belügyminiszter, dr. Bárczy István igazságügyminiszter, ott volt a Közmunkák Tanácsának minden tagja és testületileg jelentek meg Nyitra vármegye közönségének küldöttsége dr. Csernyánszky Aladár kuriai bíró vezetésével, továbbá az Országos Testnevelési Tanács dr. Gerenday György vezetésével. A főváros részéről megjelent dr. Bódy Tivadar polgármester, dr. Kemény Géza, Sallay Árpád és dr. Várossy Gyula tanácsnok. József főherceg képviselőjében Ággya Sándor ezredes vett részt a temetésen és ott fejezte ki részvétét a család előtt. A temetésen jelen volt a politikai élet igen sok előkelősége.

A gyászszertartás befejezte után a Kerepesi úti temetőbe vitték a koporsót, ahová kikísérte Polónyi Géza a gyászolók nagy tömege. A nyitott sír előtt dr. Visontai Soma volt képviselő mondott gyászbeszédet és Polónyi Géza, mint politikus

méltatta. Azután a koporsót a főváros által adományozott dízsírhelyen elhantolták.

Polónyi Géza 1848. április 3-án a bars megyei Zsitvakenézen született. Jogi tanulmányainak befejezése után 1872-től Budapesten ügyvédeskedett, ahol keresett bűnügyi védő volt. Először 1881-ben, Szolnokon választották meg függetlenségi képviselőnek. 1886-ban Némethujváron, 1887., 1892. és 1896-ban Hajduszoboszlón lett képviselő, 1892-ben Szolnokon is megválasztották, erről a mandátumról azonban lemondott. Közben a fővárosi bizottságnak is tagja lett. Az 1901-iki választásokon régi kerületében, Hajduszoboszlón megbukott, ámde 1903-ban egy időközi választáson, mint a kézdivásárhelyi kerület képviselője, újból tagja lett a képviselőháznak. Az 1905—6-iki nemzeti küzdelem idején egyik legagilisebb szervezője volt Budapest székesfőváros ellenállásának. 1906. áprilisában elvállalta az igazságügyi tárcát. Az 1906-iki általános választások alkalmával Budapesten a Belvárosban választották meg egyhanguan. 1907. február 2-án lemondott az igazságügyi tárcáról, ugyanaz év őszén, a kvótaemeléskor kilépett a függetlenségi pártból. Az 1910-iki általános választások alkalmával a lévai kerület pártunkivüli függetlenségi programmal választotta meg képviselőjévé. Erdemeinek elismerésül a Wekerle-kormány a Közmunkatanács elnökévé nevezte ki. A Károlyi-rezsim ettől az állásától megfosztotta, a bolsevizmus megszünte után azonban a kormány állásába visszahelyezte.